

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1922.-ΕΤΟΣ Δ' ΑΡ. 161

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 29 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 40

ΕΠΙΣΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἀγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 20.— Ἐξάμ. δρ. 10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > > 40.— > > 20
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΩΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ : Διὰ τὰ περὶ 20 λεπτά ἢ λέξεις
Διὰ τὰ ποιήματα 50 λεπτά ἢ λέξεις

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΑ ἢ ΕΠΑΡΧΙΩΤΟΠΟΥΛΑ ;

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ : ΠΟΙΑ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΓΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΑΣ ;

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ : ΠΟΙΑ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΓΙΑ ΦΙΛΗ ΣΑΣ ;

Ζιγκολέτ (Ἐκ Κερκύρας)

Ρωμαντική Νύξ (Ἐξ Ἀθηνῶν)

ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : ΜΙΑ ΠΡΟΙΚΑ 3.000 - 5.000 ΔΡΑΧΜΩΝ. - ΑΛΛΑ ΔΩΡΑ 500 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ἡ «Σφαῖρα» προεκήρυξε δημογή-
φισμα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀνωτέρω ἐρω-
τήματος. Οἱ ἀναγνώσται θ' ἀπαντή-
σουν : ὅταν θ' ἀποφασίσουν νὰ νυμ-
φενθοῦν, ποίαν θὰ προτιμήσουν ὡς
σύζυγον ; Καὶ αἱ ἀναγνώστριαι : Ποίαν
ὡς φίλην ;

Ἡ ψηφοφορία ἤρχισεν ἤδη διὰ δύο
ψηφοδελτίων ποὺ δημοσιεύονται εἰς τὸ
μεταξὺ 4ης καὶ 5ης σελίδος περιθώριον,
τὰ ὁποῖα θ' ἀποκόπτονται, θὰ συμπλη-
ρῶνται καὶ θὰ μᾶς ἀποστέλλουν καθ'
ἑβδομάδα, συνοδευόμενα ὑπὸ ἐνόχου 50λέ-

πτον. Τὸ δημογήφισμα συνοδεύεται ὑπὸ
φωτογραφιῶν δεσποινίδων καὶ κυριῶν
ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐπαρχιῶν, αἱ ὁποῖαι
θὰ δημοσιεύονται εἰς τὴν α' σελίδα τοῦ
κάθε φύλλον, ἀπλῶς ὡς χαρακτηριστι-
καὶ μορφαὶ καὶ ὄχι ὡς καλλο-
ναί. Ὅσοι Ἕλληνίδες θέλουν, δύναν-
ται νὰ μᾶς ἀποστέλλουν τὰς φωτογρα-
φίας των πρὸς δημοσίευσιν σημειώνου-
σαι τὴν πόλιν εἰς ἣν θέλουν νὰ ἐπα-
χθοῦν, εἴτε ὑπὸ ψευδώνυμον, εἴτε ὑπὸ
τὸ πραγματικόν των ὄνομα καὶ ἀνεξαρ-
τήτως τῆς σημερινῆς τυχῶν διαμονῆς

των. Αἱ φωτογραφίαι πρέπει νὰ εἶνε
καθαραὶ, καὶ εἰς τὸ μέγεθος περί-
που τῶν ἀνωτέρω δημοσιευομένων.

Ἀνεξαρτήτως τῶν δώρων, ἀξίας
500 δραχμῶν ποὺ θὰ δώσῃ ἡ
«Σφαῖρα» εἰς ὅλας ὅσαι θὰ μετέσχον
τοῦ δημογήφισματος, θὰ δοθῇ καὶ μία
μικρὰ προῖκα 3.000 ἕως 5.000
δρ. εἰς ἐκείνην ποὺ τελικῶς θὰ ἐπι-
κρατήσῃ μεταξὺ ὄσων θὰ δημοσιευ-
θοῦν αἱ φωτογραφίαι.

Λεπτομέρεια εἰς τὴν 3ην σελίδα.

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ο διάσημος δόκτωρ Μπερνιέ, διευθυντής του άκτινοσκοπικού εργαστηρίου ενός νοσοκομείου, διέβαινε μελαγχολικός τόν δόξον Μαριτύρον, κουρασμένος όχι τόσο απ' τα πόδια όσο επιστημονικά πειράματά του, όσο από μια έσωτερική ταραχή που τον ταπεινώνει στα ίδια του τα μάτια. Πρώ ολίγου μόλις καιρού ήταν έρωτευμένος με την επιστήμη του. Τώρα βλέπει ότι τα πειράματά του τον αφήνουν άπαθη. Συναισθάνεται ότι οι προσπάθειες της λατρικής να ανακαλύψει την άφορη των πόνων του ανθρώπινου σαρξίου είνε μάταιες, ότι τίποτε δεν είναι βέβαιον, και ότι διαρκώς θα παρακαίονεν στο σκοτάδι των μυστηρίων που λέγονται Ζωή και Θάνατος. Κατορθώσαμεν να παρατείνωμεν τόν βίον του σημερινού ανθρώπου έστω και κατά μίαν ώραν περισσότερο του βίου του προϊστορικού τραυλοδύτου;

μαρτυρολόγιον τών ήρώων τής επιστήμης οι οποίοι έπεσαν θύματα τών επαγγελματικόν των καθηκόντων, άρτιμει από χθές εν άκομη όνομα. Ο διάσημος δόκτωρ Μπερνιέ εύρεθη χθές άπνηθκακόμενος εις τώ εργαστήριόν του. Υποτίθεται ότι ο θάνατός του προήλθεν έξ Ισχυράς ηλεκτρικής εκκένωσης τήν όποιαν ύπέστη κατά τήν διάρκειαν τών πειραμάτων του. NONCE CASANOVA

ΖΩΗ ΜΕΝΕΙΣ ΙΔΙΑ... Τα τραίνα φεύγουν, τα καράβια γυρίζουν, ή κίνησις δουλεύει—κοσμοζύλη. Στο λιμάνι τα εργοστάσια σφυρίζουν, κεί που πεθαίνουν γενιούνται άλλοι. Τα τραίνα φεύγουν, τα καράβια γυρίζουν. Τα καράβια γυρίζουν, οι άνθρωποι αλλάζουν, ή Ζωή καλαίβει τόν μεγάλον άγώνα, χαρές και λύπες σ' ένα κύκλο ουρλιάζουν, τώ μίσος, τώ πάθος στόν κολοφώνια. Τα καράβια γυρίζουν, οι άνθρωποι αλλάζουν. Οι άνθρωποι αλλάζουν, Ζωή μένεις ίδια... Οί άνθρωποι αλλάζουν, Ζωή μένεις ίδια... 17)11)21 Χ. Μαρκέτος

Ο δόκτωρ άναμηνράζει όλες αυτές τής σκέψεις για τήν επιστήμη του. Ύστερα ή όνειροκόλησις του θολώνεται. Ένα είδος όριστου ντροπής ανεβαίνει απ' τή συνείδησή του. Και βυθίζει λίγο πιο γρήγορα για να διώξη αυτές τής σκέψεις που τόν βασανίζουν. Μά έπι τέλους, δεν είνε και ύποχρεωμένος να περάση όλη του τή ζωή μέσα στο εργαστήριον. Βέραια 1... Πρέπει ν' άπαλλαγί, να γίνει άνθρωπος έλεύθερος κι' όχι σκλάβος τής δουλειάς. Νά, ή άνοιξις έφθασε. Η μουσική τών ποιητών τραγουδεί μες στα μυροβόληματα τών λουλουδιών. Ο άγέρας είνε καθαρός, ο εθραγός ελαφρός. Η άνοιξις ήρθε και γι' αυτόν, όπως και για όλους τους ανθρώπους. Ο έρωας... Ο έρωας, ό έρωας, ά! ό έρωας... Ο λογισμός του δόκτωρος Μπερνιέ ταλαντεύεται όδυνηρά.

Οχι, ό έρωας δεν είνε γι' αυτόν όπως γιά τους άλλους ανθρώπους. Ο έρωας ύπηρξε γι' αυτόν ένα ρεύμα τόσο δυνατό και τόσο μυστηριώδες, ώστε να μή μορφή να ξεγήρησι πώς προσεβλήθη απ' αυτό... Ήταν ένα βράδυ που περασμένο μής, στο φουαγιέ τής Όπερας όπου είνε κεί για πρώτη φορά στή ζωή του, μόνο και μόνο γιατί ή κατάσταση έδιδετο ύπερ τών άσθενών του νοσοκομείου, εις τώ όποιον ειργάζετο... «Έκείνη» ήτο μία καλλονή που άκτινοβολούσε σε μία άτίμοσφαира εγκομίωον. Είχε ένα μάτω γιασεμιά στή ζώνη... Μιά βαγνάγια με διαμάντια στο χέρι... Κάποιος καλός συμπαθητής του τού την έσούστησε... «Ολη του τή ζωή θ' άκουγε τα λόγια με τα όποια τόν ύπεδέρθη: «Δόκτωρ!... ό, δόκτωρ! Τί άδέξιός που είνε φανί! Ούτε ένα κοκκινέτο δεν τής είνε... Κι' όμως εκείνη έφαινετο ελχριστιμένη απ' τήν ταραχή του... Τόν πήρε απ' τώ μαρότο... Τόν ρώτησε για τα επιστημονικά πειράματά του... Κι' ύστερα... κι' ύστερα... τήν ξαναείδε τήν άλλη μέρα... κι' άλλες άκόμη φορές... Και στο σοφό κεφάλι του δέν έμεινε παρά ό περητός ένός έρωτευμένου ζώου. Τίποτε άλλο... Αν άλλοτε ύπηρξεν ένας από τους διασημότερους μύστας τής επιστήμης, τώρα δεν ήτο παρά μία πτωχή ύπαρξις που έδονετο από τόν έρωτα... Είς μάτην προσεπάθησε να κατακινή τώ νεοφανές αίσθημα τής καρδιάς του. Είς μάτην ή συνείδησις του εξανίστατο διά να τόν παρορμήσει εις τήν ύπεράστην καλήν έγνατίον του ερωτός του. Ο έρωας έδριάζευσεν, ό σοφός ενικήθη. Και τότε... Άπεφάσισε, αυτό τώ πρωί, να δώση τήν τελευταίαν μάχην.

Είμαι καρέενο... έκεινος π' αγαπούσε πάντα οιά μου άχώριστα να μένη μ' άπάντησε στο δρόμο... με κντούσε αδιάφορα, παράενα, σάν ξένη. Είλ' άνεξήγητο... τώ στόμα που για μένα τα πιά γλυκά λογάρια είνε τόνισει, έδελιασε, δεν τώλμησ' ούτε μ' ένα ψυχρό χαριετισμό μ' μου μιλήση. Είμαι άπίστευτο... κι' όμως καλά τώ νοιώθω, γκρεμιστε τώ όρατό μου παλάτι, έκείνον που καμάρωνα με πόθο άπάντησα στο δρόμο σάν διαβάτη. Σοφία Μαυροειδή

Είμαι καρέενο... έκεινος π' αγαπούσε πάντα οιά μου άχώριστα να μένη μ' άπάντησε στο δρόμο... με κντούσε αδιάφορα, παράενα, σάν ξένη. Είλ' άνεξήγητο... τώ στόμα που για μένα τα πιά γλυκά λογάρια είνε τόνισει, έδελιασε, δεν τώλμησ' ούτε μ' ένα ψυχρό χαριετισμό μ' μου μιλήση. Είμαι άπίστευτο... κι' όμως καλά τώ νοιώθω, γκρεμιστε τώ όρατό μου παλάτι, έκείνον που καμάρωνα με πόθο άπάντησα στο δρόμο σάν διαβάτη. Σοφία Μαυροειδή

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ", ΤΟΥ ΕΤΟΣ 1922 'Ιδού μερικιά εκ των περιεχομένων του: «Η Ρόκκα» (έλληνοκινόν διήγημα υπό Μπε Λευνε), «Σελίδες Φρονοκομείου» (υπό Ιωνος), «Κουβερτοίλα με τώ γατάκι μου» (υπό L. Margeritte), Πολεμικά διηγήματα «Τοσανέλλα» (υπό L. d'Herissont), «Η Χορεύτρια τής Τανάγρας» (υπό R. Boylesve), «Παράξενες Ιστορίες» —ό «Άνθρωπος με τή Μάσκα» (υπό Schwob), «Ο Μικρός Ίπποτης και α Τρέξις Μαρκηζία» (διήγημα τής Μονμάρτης) (έξυπνότατο κομμάτι απ' τήν Παρισινή ζωή του R. Bizet), όλα άριστουργήματα, και πληθός άλλων κομματιών, ποιημάτων, εύθυμογραφημάτων, λογογραφημάτων κλπ. Έκλεκτότερο, πιά μοντέλο και πιά έξυπνο βιβλίον πουθενά δεν διά βρηθε. Στέλλεται εις πάντα έσοκλείοντα dr. 3.

Τήν έκομμένην αί έφημερίδες έγραφαν: «Τό

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ! Ο ΠΟΛΕΜΟΣ! Είδες τώ στίτι, που κλειστό σκορπάει τή φρίκη χύρα; ό πόλεμος, ό πόλεμος τού σφάλις τή θύρα! Και τώ φτωχό τόν κήπο του κντρινοφυλλιασμένον; ό πόλεμος, ό πόλεμος τόν έχει μαρμίνον! Και τώ θρηνόφωνο πουλί, που κάνει έδω νυχτέρι; ό πόλεμος, ό πόλεμος στή στέγη τώχει φέρε! Και τή γρηά, που σκιάζεται τόν κόσμο ν' άντικρύσει; ό πόλεμος, ό πόλεμος τήν έχει μαρποντίζει! Και τώ εανθό πανέμορφο τής έρημης καμάρι; ό πόλεμος, ό πόλεμος μία νύχτα τώχει πάρει! ΧΑΛΑΣΜΑΤΑ Και τών νεκρών τή ησυχια σπιτάκια πάλ' έκεινα, τή ράγιος, τή σκορπισσε τού νικητού ή άξίνα. Κι' απ' τώ χωριό τ' όλόμορφο ως με τώ κοιμητήρι ό τυραννος χαλάσεται, χαλάσματα έχει σπειρε! Με τή φτερά του ό κόρακας τή νύχτα έχει έξελώσει και στο τραπέζι κάθεται που τούχουν άλλοι στρώσει. Κι' ή κουκουβάγια έστάθη με τ' άφωτά τής μάτια στα κλώσια που τής έχτισεν ό χαλασμός παλάτια Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΥΠΗ Οταν, ώ σκοτεινή όμορφή, κλειστά θάλλης τα μάτια στο μνήμα με τ' όλόμορφο τώ μαρμαρο φτιασμένο, κι' όταν αγί για κλήνη σου χρυσή και για παλάτια, τήν κούρη θάλλης τήν ύγρη, τώ λάκκο τώ σκαμμένο, όταν ή πλάχι σφιγγοντας τή στήθη τή δειλιά σου, και τή πλευρά σου που σ' άβρά τή πούκουλα λιγούσε, δε θά ν' άφίγη νά γνυξή και να ποθή ή καρδιά σου κι' ούτε σ' έρώτων ραντεβού τή πόδια να πατούσε; ό πάρος τότε, που σ' αυτόν σ' άνοιξο τήν καρδιά μου, (γιατί ό πάρος πάντοτε νοιώθει τα μυστικά μου) σ' αυτές τής νύχτες τής μακρυνές που ό ύπνος θά σου λείψη θε να σου πη: «Τι κέρδιες, άνήδονη έρωμένη, που δεν έγνωρισε αυτό που κλαιν' οι πεθαμένοι;» —Και τώ σκούληκι θά σου τρώη τή σάρκα σου σάν τύφη! ΜΠΩΝΤΛΑΙΡ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ Η μέρα άρχιζε να πεθαίνη κι' ή νύχτα με τώ βαρύ της σκοταδι για σκεπάει τώρα κάθε ζωντανή ψυχή. Μία νύχτα μαγεμένη γεμάτη άστρα και φεγγολές. Πέρα τής πούλιας ή έφατ παρθένας αιώνα άγκαλιασμένες τρεμοδακρυσαν και χύναν ένα φέγγος παρηγό που τώ αισθανότουνα κανεϊνά ψυχοσταλάει ως μέσα στην ψυχή του. Πειδ ψηλά άκόμη, τής νεκρής βασιλίσσας ή κόρη διάφανη άνέμιε μέσα στην ύπερκόσμη φεγγολιά! Όλοι οι άστερισμοί ήταν κεντημένοι μέσα σ' άπέραντο γαλανό μετάνι τ' οφρανό σάν μεϊν κοντά σκαμμένοι και με μία ένταση και με μία διαύγεια που προενούσαν σχεδόν τρομο, γιατί μαζί τους έφεναν τή συναίσθησι μιάς μακρυνής και κούρησι ζωής γεμάτης άβάσταχτος καυμούσι. Τώ μεγάλω γαλατερό ποτάμι φειδοκυλούσε ήρεμο άνάμεσα σ' αυτά τή δόλαμπερα άστρολουλούδα κι' έπειτα γύριζε άπαλά τώ φωτεινό τώ δρόμο κατά τή άπόμακρα άλλων ουρανών. Μέσ' τής λημονησιδας τή γλανκρόνη άρμένιζαν άναόδημα άστρουλάκια, καρδιά φεγγερά που τ' άχτιδένια τους πανιά τή φούκακνε ό πόθος κείο μακρυνών αιώγων πόθων. Χρ. Φλούλης

ΕΘΝΙΚΑΙ ΚΑΛΛΟΝΑΙ

Κυρία LIESEL SCHMIEDEK Η άναδειχθείσα, διά τού δημοψηφίσματος ένός περιοδικού τού Βελιγραδίου, ώραιότερα γυναικά τού Νοτιοσλαβικού βασιλείου.

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ Ήταν δωδεκάμερα και σ' ένα φιλικό στίτι συζητούσαμε κάποιο βράδυ για φαντάσματα. Πολλοί, πού πάντων κυρίες, έλεγαν πως ύπαρχον διηγουμέν τραγικά συμβάντα, άλλοι έλεγαν πως όλ' αυτά ήσαν οφθαλμαπάτη, φαντασμός, κλπ. Έγώ ύπεστήριξα τήν γνώμη τών τελευταίων, και προς βεβαίωσιν, παρεκάλεσα τόν φίλον μου Γούλαν Άγγουρεζιάν να μās πη κάποιο συμβάν. Και άρχιζε:

Πέρασαν πέντ' έξ χρόνια από τότε που μία μέρα Αύγουστου τού 19... στο στρατό, διατάχθηκα, μαζί με τρεις άλλους συναδέλφους, να μεταβούμε σε μία κορυφογραμμή, μακριά απ' τή Σαλανική κάπου σαράτα χιλιόμετρα, για κάτι, μηχανικήσι φύσεως, νυκτερινές άσκήσεις. Πήραμε όλα τή συνέργια μας και φθάσαμε στο όριζόμενον μέρος κατά τās δέκα τής νυκτός. Τώ όρισθέν μέρος ήτο κάποιος λοφίσκος μέσα στο Νεκροταφείον ένός χωριού. Πήγαμε, έκτελεισαμε πάλι ό,τι ή διαταγή όριζεν, άλλα τρομακτικά άστραφύρονα, ουροδενόμενα υπό καταυγίδος, ήμπόδιαν τήν άναχώρησι μας. Άνάμεσα τώ φως τής αστυλίνης μου και πήγαμε στο φτωχικό σπιτάκι, εκεί που (συνήθως στα χωριά) φυλάσσονται τή όσπία, για νά προφυλαχθούμε. Άγύποκτοι μήκαμε μέσα και απ' τώ σωρό που άπέρτιζαν σε μία γυναιά γυμνά κώκαλα και νεκροκεφαλής κύλιαν τρεις στο πάτωμα. Στην άρχή ύποθέσαμε πως απ' τώ βάδιμά μας προήλθε αυτό... αλλά μετ' τώ κίλημα, ή μία νεκροκεφαλή έξηκολούθει να κυλιέται σιγά-σιγά. Σας βεβαίω ότι τώ αιμα στήν φλέβες μας, παρ' όλο τώ στρατιωτικό μας γοητρο, σταμάτησε' ή φωνή μας από φόβο έκόπη, έκτός του συνήροφου μας Νάσου, τόν όποιο ήκούσθη θυμωμένη ή φωνή:

—Πάσω μ' σ' έγω βόμ'ρα κι' σύμπρος μ' ούλόρθους στήμ'ς, όσπερ τουρίσ' οι κολάου στού ντ'βρά.—Και με μία κλωτσιά του άνεκαλόφημ μέσα στην κυλιόμενη νεκροκεφαλή ήνας ποτικός, τού όποιου είχαμε χαλάσει τήν ήσυχια. Και τελειώσε ό φίλος μας Γούλας τήν άφήγησί του: —Και έξακολουθετε έπειτα και νομίζοντες ότι ύπαρχον φαντάσματα: Όλα σαπουνόφουνοφύματα είνε. Παρ' όλα όμως αυτά, άκούσαμε και τή γρηά όπλα μ' να λέη: —Διένκου! φέρ' λι'άκ' θυμιάμα να ρίξου σ' έφουτιά... Κλουζ' Θουμφέαλους

ΙΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ

—Όταν ό άνδρας είνε άνίκανος να δώση ένα τούλάχιστον παιδί στή γυναίκα του, δεν έχει τώ δικαίωμα να παντρευτεί, κι' αν παντρευθή, ή γυναίκα του έχει κάθε δικαίωμα να πιάση έρωσινή. —Μ' άρου σου λέω ό,τι, πριν σε παντρευτώ, είχα άποκτήσει τρία παιδιά!... —Έβριματα λές! Και ή άπόδειξις είνε ότι, άμα σου ζήτησα να τώ ιδώ, μου είπες ότι πεθάναν. Έτσι πεθαίνουν τρία παιδιά;... Άκουσε, Χρήστο: Θέλω να έξω ήσυχη τή συνείδησή μου. Πρέπει να τελειώση μεταξύ μας αυτός ό καυγιάς. Πιστεύω ότι μ' αγαπάς. Έφάνηρες πολύ καλός άπάνταί μεν. Τώ άναγνωρίζω. Και θά είμεια τώ παιδ εύτυχισμένο άνοργου τώ κόσμο, αν είχαμε ένα παιδάκι. Τώ θέλω, μου είνε άπ τρώτη, δεν μπορώ να κάμω δίχως αυτό... Έγω με τ' όνειρο αυτό τής μητέρας έπαντρευθήκα. Κι' αν δεν άποκτήσω παιδάκι, θά πεθάνω απ' τώ κακό μου... —Νά πεθάνης έσύ! ώ όχι! Ξεφώνισε ό κύριος Χρήστος Στεϊρος, άγκαλιάζοντας τρυφερά τή γυναίκα του, για να τήν διαμφορήτηση τάχα από τώ Χίρο. Όχι, δε θά πεθάνης! Πράγματι, έχεις δικηο να παραπονείσαι άνέαντιον μου. Έχω όλο τώ άδικο ενός. Γιατί; Είνε κι' αυτό ένα από τή τρία μυστήρια τής φύσεως. Άλλ' έγω τήν δικαιολογία ότι είμαι άνεύθυνος, δεν τώ ήθέλησα εγώ. Άφου όμως σου είνε τόσο άπαράτηον ένα παιδάκι, γιατί να μήν πάρουν ένα, από τώ όρφανοτροφείον λόγου χάριν, και να τώ ύποθετήσουμε; —Ενα ξένο; όχι, ποτέ! Ξεφώνισε με τή σειρά της και ή κυρία Φεβρονία. —Μά τότε λοιπόν τί ζητάς; —Ζητώ να μή μου ρίξης άδικο, αν προσπαθήσω νά άποκτήσω με άλλους τώ παιδάκι που τόσο ποθώ. —Με τόν ξάδερφό σου τόν Ίππόλυτο ίσως; —Είτε μ' αυτόν, είτε, αν δε μορθεση αυτός, μ' όποιονδήποτε άλλον. Βλέπεις, Χρηστάκη μου, είμαι τίμια γυναίκα και δεν θέλω να σ' άπατήσω. Γι' αυτό σε προειδοποιώ κι' έτσι άπάτη δεν ύπαρχει. Σ' αγαπώ, μόνο σε ενα άνήκα έξ όλοκλήρου και για πάντα, και, αν άναγκασθώ να δοθώ σε άλλους, θά δοθώ χωρίς τήν θέλησή μου, χωρίς να συμμετάσχω εις τήν άπόλασιν τών—καταλαβαίνεις, ύποθέτω; —Περίπου. Μ' αυτό μπορεϊ να διαρκέση έπ' άπειρον. —Οά δοθώ έξ άνάγκης, μόνον και μόνον διά τόν ίερόν, λόγον, τού παιδιού. Είνε ίερός λόγος, Χρηστάκη μου, κι' όσο να διαρκέση δεν πινέται για άπιστία. Και τί να είπη ό καυμένος ό Χρηστάκης! Άπό τή μία μεριά ό ίερός λόγος και ή συνείσθησις τής άδυναμίας του να δώση ένα παιδάκι στή γυναίκα του, απ' έτέρου ή τυφή άγάπη του προς τή Φεβρονία, τόν ήνάγκασαν να κήμη κλειστά μάτια στα πειράματά της. Η κυρία Φεβρονία, οιστροπλατουμένη από τόν ένθεον έζλον της μητρότητος, έδότη πρώτα στού ξάδερφό της. Όταν είνε ότι και αυτός άπουγγάνει, έκαμε μία δοκιμή μ' ένα οικογενειακόν τών φίλων. Έπειτα με δυό άξιοματικούς και μ' ένα φαντάρον. Κατόπιν έστράφη προς τήν εργατική τάξιν. Έδοξίμασε με τόν ήλεκτριετή που ήρθε μία μέρα να διορθώση τώ φως, έπειτα μ' ένα χτίστη, μ' ένα μαραγκό, με τόν παπουτσιή της. Ύστερα προσέφυγε στούς άθλητάς, και είπαν μ' έναν παλαιστή, μ' έναν φουτιμπολισταν, μ' ένα κολυμβητήν. Δεν παρέλειψε και τόν Χανούσεν που ήταν έκελην τήν έσοχη στός Άθήνας. Έπεχειρίσθη με δυό γιατρούς, μ' έναν ήγούμενον και συνέχισε τή πειραμάτα της μ' όλας τās τάξεις και όλα τή έπιγύμναμα, χωρίς να φθάνη πάντοτε εις άποτέλεσμα. Αθή ή δουλειά έξηκολούθει τρία χρόνια τώρα. Ο καυμένος ό Χρηστάκης ήταν να σκόση απ' τώ κακό του, μα τί να είπη; Ίερός λόγος, βλέπεις! Τώ έρριξε κι' αυτός όξω. Άρχισε τή γλέντια τής εργένικης ζωής του. Έσυγχυτοσε με κοκότες, με θεατρίνες, με παξιμαδό, χωρίς να περιφρονή και τής καμαρόρες του. Μία μάλισα απ' αυτές, πρωτόβγαλη φαίνεται, ένα μήνα μετά τή γνωριμία τους, μπήκε μία μέρα στο γραφεϊό του και με τή μάτια κοκκινισμένα από τή δάκρυα τού άγγήγαιε τώ μέγα γεγονός: Τώ παιδάκι που έ-

περιμένει ή κυρία θά τώ έφερνε στού κόσμο αυτή. —Άλήθεια! άλήθεια! Ξεφώνισεν ό κύριος Χρήστος. Όστε δεν ήμουν εγώ ή αιτία που δεν μ' άρούσε να κήμη παιδάκι; Όστε αυτή ήταν ή αιτία; Κι' έρριχνε πάντα τώ άδικο σε μένα! Ά, τώρα θά ιδή!... Έκάλεσε δυό γιατρούς, οι όποιοι έξήτασαν τήν κυρία Φεβρονία και άπεφάνθησαν ότι αυτή ήτο ή μόνη ύπευθυνος διά τήν μη έλευσιν τού κολυμπούτου μεμελέ. Κατόπιν τούτε, δεδομένου άλλως τε ότι ή άγάπη του είνε έξαιριστή εν τώ μεταξύ, ό κύριος Χρηστάκης έλαβε διαζύγιον από τήν γυναίκα του. Έν τού οίς ή κυρία Φεβρονία, ζωντοχίρα πλέον, μη δίδουσα πίστην στούς ψευτογιατρούς συνεχίζει άκαμάτως τή πειραμάτα της χάριν τού ίερού σκοπού να γήνη μητέρα. Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΓΑΠΗ ΣΤΟΝ ΕΠΑΧΤΟ Ο οίκος Ι. Σιδερή έξέδωκε νέον τόνον τραγουδιών τού τρυφερότατου ελληνολακού ποιητού κ. Γ. Αθάνα. οι κολοδουλεμένοι σίχοι τού όποιου άποπνέουν όλο τώ μύρον τής άγνης άγάπης και τής άπής ζωής τού χωριού. Άξιν τών άναγνωσιών μας, άποσπάμεν τή δύο αυτά όλο χαρίν τραγουδάκια. 61

Σε κάνω γούστο. Άποτραβίσοι και με' άφοριστή κεντάς και κάθε τόσο λημονησιαι και τώ γεράκι σου τρυπάς. Ξαφνίζεσαι και τρομαγμένη κυτάεις τή βαρεία π'ληγη, πατείς, πατείς—άμα δε βγαίνει και τώ-βυζαίνεις για να βγη. Δός μου και μένα να φιλήσω, να σου περιού τώ κακό κ' εδαλικά να κοινωνήσω απ' τώ αιματάκι τώ γλυκό. 40

Κόπιασε τώρα να τή ποίμη κι' από τήν άλλη τή μεριά. Πόσα κίλιμα άχνης προίκα και πόσα κόκκινη φλωριά; Χωρίς προίκα δε θά σε πάρω και μη με νόμισες χαζό! Θέλω σκουτιά να κалοστρώνω, θέλω φλωριά να κалοζώ. Κι' αν τή φλωριά τ'ή ψυχή σου κι' αν τή μου στρώνης τήν καρδιά, κάνε άς μη λείψη από τήν προίκα ή περικλήνια σου ποδιά! Γ. ΑΘΑΝΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΔΙ' ΕΙΚΟΝΩΝ Μία από τās τελευταίας κρεασιόν τής χειμερινής σεϊζόν. Παρισινό μοντέλο ταγιέρ. Τα μαύρα συνήθίζονται πολύ.

Τὰ ραβασάκια τοῦ Μπερούση

ΔΑΝΕΙΟΝ

Περδίκου μ' π'λί μ'
Φτώχεις, οὐρή μανγί-
τσα μ', φτώχεις κι τῶν
γουνέουν, π' λῖεε οὐ λό-
γους. Ὅπως κι νὰν τὰ
κάν'ς, δὲν ἔρχονται βόλτα
τὰ ἔρμα. Ἀγουράεις ἕνα
μακετούκαπνὸ, νὰ στρί-
ψῃ κι σὺ σὰν ἀνθρῶπους
τ'ν τ'γάρα κι νὰν τ'φου-
μάρ'ς. Μγαλουπριῶς,
τσούπ βγαίν'ς μ' ἔλλ'μα
στοῦ φαί. Παίρν'ς κανιὰ παξ'μαδοῦλα νὰ νοι-
ώῃς κι σὺ ψύχα χαρὰ στ'ν ἀγκαλιά σ', φόντες
τελιέψ' οὐ μῆγας δὲν ἔχ'ς νὰ πλερώῃς τοῦ
νοῦκι. Κόβ'ς ἀπὸ δῶθι, κόβ'ς ἀπὸ κείθι, τὰ
ἴδια Πιντιλάκη μου τὰ ἴδια Πιντιλῆ μ', ἰου-
νίους κι τυμπανίους πισμένους ἔξου βρίζοι.
Κι' ἂν πῆς ν' ἀγουράεις κανιὰ κινῶργια σκού-
φια ἢ κἀνα ζιβγάρ' τσαρούχια, φέξι μ' κι γλύ-
στησα. Οὐλοῦ μὲ μαλώματα κι μιταφρέεις
πουλιμάου νὰν τὰ βουλέψου κι' ἀγάλια ἀγά-
λια θὰ καταντήσου σὰν ἱκευῖς τ'ς λιευκαδι-
τες θερ'στίδης, π' ἀπ' τὰ πο'λλὰ κι παρδαλό-
χουμα παλλώματα δὲν μπουρῆς νὰ κατα-
λάβ'ς ἀπὸ τὶ πράμματα ἦταν τοῦ παντιλόνι τ'ς,
φόντες τοῦ πρωτουφόρισαν.

Ἄχ! τί νὰ σ' ποῦ, οὐρή καινούπερδίκου μ',
καῦμὸ κι μαράξ' τῶχρα νὰ φουρέσουν κι γὼ νὰ
βουλά οὐλουκαίνουρα ρούχα ἀπ' τ'ν κουρφή
ὡς τῶν πάτου, ἔτσ' γιὰ νὰ εἰποῦ κι γὼ πὼς
ντῶθ'κα σὰν ἀνθρῶπους. Μ' δὲ βαρύνει! Ποῦ
τέτοια τύχη, στὴ σημερ'νὴ πικρίστιας ἀπ' οἱ
ραφτάδες τ'ρὰν πὼς νὰ σὶ γδύσ'νι ἀντίς γιὰ νὰ
σὶ ντύσ'νι. Ζουή εἰν' αὐτῖν' ζουτίτσα μ'! Καμ-
πὸς καρπὸς τὸν ἔχ'νε δισαυρὸ τῶν παρὰ,
χρῆμα ἀφθουνοῦ νὰ φᾶν κι' οἱ κότεις κι' οἱ
κουκπίνας, π' λῖεε οὐ λόγους. Κι' ἄλλ' ψυ-
μουπ'νάνι, σὰν καληῶρα ἔλλου μ'. Κι' ἂν πῆς
κι πῆρὶ γιὰ τ'ς δημόσοι ὑπαλλῆλ', καλὰ κι σὶ
χιριτᾶνι, κι πᾶσα μῆγὰ σφίγγ'νι τοῦ ζουναῖο
τ'ς πιότιρου, γιὰ νὰ μὴν τῆχ' κι χουνέψ'νε τ'
ἀντιρᾶ τ'ς.

Δὲν ἔχ' τοῦ κουβέρνου, σ' λῖεε οὐ κύργιους
ἄιπουργός. Ἄμ ποτίνης εἶχι, γιὰ νᾶχ' κι τῶρα;
Φουρουκῶστινα μὲ τ' ὄνουμα, πιδί μ'. Πᾶνι
στ'ν Ἰγγλιεζία κι στ' Φραντσιζία νὰ πάρ'νι
δάνειου, γιὰ δάνειου. Οὐλοῦ αἰργίου κι' αἰ-
ργίου, κι' αὐτίνου τοῦ ἔρμου αἰργίου ποτὲς
δὲ λῖεε νὰ σὸσ' κι' νὰ φτάσ', σὰν ἱκειδὸν τοῦ
φουρναρ' πῶγραφι πᾶσα μέρα στ'ν πόρτα
τ' σῆμια βιρισῶ δὲν ἔχ' αἰργίου ἔχ'!

Ἄμ τᾶξ'ρα γὼ αὐτίνα τὰ μουρντάρ'κα.
Ποῖος παλάουσι μαθὲς νὰ σ' δώξ' δάνειου
στ'ς ἀκρίβειας τῶν κηρῶ; Ἰδῶ χαλιέβ'ς ἀπὸ-
ναν φίλου σ' ἀδερφικὸ κἀνα δυὸ μ'μουκον-
τόργια θιλασσοῦδανειου γιὰ νὰ μὴν ἀστου-
χῆσ'νι οἱ μασέλες πὼς μασσάνι, κι' αὐτίνοῦς
σ' λῖεε πὼς τᾶχει, στ'ν πλῆσ' γιὰ ξιμπουγά-
διασμα.

Κι' νᾶηταν αὐτίνου μουνιχά, γιὰ π' δὲ σ'
ἀπῆν' νὰ κἀν'ς προκουπιή κι ἱκειδὸ τ' ἀναθι-
ματ'μένονο σ'ἀλλάγμα. Τὶ σκέσιν ἔχ' τοῦ
σ'νἀλλάγμα μὲ τ'ν τοῦπ' μας κι' οὐ φάντ'ς μὲ
τοῦ ριτῶσ' ἀου, δὲ μπουροῦ νὰ καταλάβου.
Ἄμα ἀνιβαίν' ἢ λίρα πέφτ' λῖεεε, ἢ δραχμῆ-
Γιατί; τί σ' ἀνάγκ' νὰ πέφτ' τὸ ἕνα φόντες
σ'κῶνιτι τοῦ ἄλλου; Ἀντρώγ'νου στοῦ κριβ-
βάτ' εἶνι μαθὲς, γιὰ μαγγανουπήγαδου ἀπ'
π'φτ' οὐ ἕνας γκωβᾶς, φόντες σ'κῶνιτι οὐ
ἄλλους γιουμάτους; Κι' γιατί τ'ν ἀπῆν'νε πε-
σμέν' τ' δραχμῆ κι δὲν τ'ν πιάν'νι νὸν τ'ν
σ'κῶσ'νε; Αὐτίνα, οὐρῆ δόλλα, εἶνι τὰ μεστήρ-
για τ'ς Οὐγρῶπ'ς ἀπ' πρῆπ' νᾶχ'ς σπουδάξ'
σουλουμουνική γιὰ νὰ μῆς στοῦ νόημα.

Νιὰ βουλά κι' ἕναν κηρὸ ἔδιναν τὶ σ'κλιά μὲ
τὰ λουκᾶν'κα, τῶρα μουναχά ἢ δραχμῆ φτῆν'νε
κι' πῆγι νὰ δικάρα, σὰν κι νᾶνι καρδιά ἀρσα-
κειάδους. Παίρνου ἱκεῖν' τ'ν κατακαῦμέν' τ'
δεκαμυρία κι' ὅσου νᾶν τ'ν πάρου ὀρμπους
κι' καταχρῆα γένιτι μὲτ' ἀπ' τὰ χέρια μ'. Μπαί-
νου μέσα στοῦ μαγέροῦ κι μὲ πιάν' μριμη-
ρία. Παίρνου τῶν κατᾶλουγου κι τῶν δια-
βάζου, σὶν τ'ς Τούρκους, ἀπ' τὰ δεξὰ πρὸς
τὰ ζιρβά, γιὰ νὰ ἰδοῦ τ'ς τιμὲς πρῶτα κι' ἀπὲ
νὰ κανονίσου ἢ ν' ὀρεξί μ'.

Ἐρχιτι στοῦ μπατζανέμ' κι κειὸς οὐ μαν-
τράλους οὐ ἘΡαδικοβλάσταρους, ἀπ' οὐλοῦ
νὰ κουραϊδέβ' ἔξο' κι τίπουτ'ς ἄλλου. Ἰγὼ
οὐ ἔρμου τ' τῶρα νὰ προυσφαῖθου μ'σὴ μι-
ρίδα φασ'λάδα μὲ τρία κομμάτια ψουμί, κι'
αὐτίνοῦς οὐ τζαναμπέτ'ς ἔρχιτι κι στέκιτι

ἀχπᾶνε μ' σὰ χάρους κι μ' λῖεε:

— Πᾶλιν μπιφτέκ' μ' τρῶς! Κάνι ν'σᾶφ' οὐρῆ
Μῆτρου, οὐλοῦ μπιφτέκ' κι μπιφτέκ' θὰ κα-
κουστουμαχιάς. Φάι κι κανιὰ βουλά φασούλια.

— Ἄπ' αὐτίνα τρῶου. Κόπιασι νὰ φᾶμι.

— Δὲν τοῦ π'στέβου νὰ φάου φασούλια νὰ
μ' χαλάσ'νι τὸ στομαχί ἀπ' τῶχου μαθ'μένου
οὐλοῦ μὲ φασιανούς...

— Κι λῆς θρουμπῆς; — Ναῖσι.

Κι' οὐλοῦ μὲ κᾶτ' τέτοια σαχλαμαρ'κῆ πα-
σὶκί'μὲ νὰ παρ'γουρῆσ'μὲ τ'ν πείνα μας κι
πουρεῦβ'μὲ ἱκεῖς κἰλῆ κι ἢ ἀφιντιὰ σ'χε-
ρότῆρα. Ταῦτα κι μένου γειὰ σ' κι' ἀντίου μ'

Μῆτρους Κουρνόγαλους

Τοῦ Βλάμη τὰ καμῶματα

ΓΛΕΝΤΑΚΙ

Καιρὸ εἶχα ν' ἀκούσω τέτοιο πανηγυράκι, ρε
Μανιῶ πρωτάκουστη κι' ἀνεγδήγητη, σὰν αὐ-
τὸ πού συνέβηκε τὴν προ-
ἄλλη στὸ θέατρο τῆς Κο-
τοπούλης. Ἐ, ρε μεγαλεῖα
πράμματα! Στὸ μέσο τῆς
παράστασις πὸν παῖζανε
τοὺς Ἀπάχηδαι, ἀνεβαίνει
ἐπὶ σκηνὴ ἕνας λοχίας κι'
ἀρχίνησε νὰ παρασταίη
τὸν τρελλό. Τράβηξε μιά
μάχαιρα κι' ἕνα ρεθόρβερο
ἔκλεισε τὸ μάτι καὶ βάρ-
αξε στὸ σταυρό. Νὰ καὶ σὺ
ἀδερφεῖκι Καρούμπα, πάρε
καί'σου Καρκαλέτσο, ἀρπα-
χτην καὶ σὺ Πριγκηπούδα,
τοὺς ξήγησε ὅλους ἀρ-
μοδιῶς, ἀδερφεῖο μου.
Καὶ νὰ γλέπηξ τὸ νοῦμο
κενὸ καὶ τὴ γενναία φου-
ρᾶ νὰ κἀνῃ γκέλες στὴν
πλατέα, ὅσο πού νᾶβρουνε τὴν ἔξοδο. Ὁχού,
καῦμοὶ! Ἄμμα μωρῶς...

Ναὶ μὲν, δὲ σοῦ λέω, ρε φιλειργηνικῶ, παρα-
τράγοδο ἦτανε αὐτὸ πούκῆνε ὁ τρελλὸς καὶ
λυπάμαι πὸν δὲν ἦτανε κεί γὰν τότε κάνο
μπελὲ μαρὸ στὸ ἔυλο. Τὶ τί θέλεις ὅμως, μωρ'
ἀπέντρα μου, ψοφᾶω παντοτεσ γιὰ κᾶτι τέ-
τοια γλεντάκια, γιὰτὶ τᾶκανα κι' ἐγὼ τὸν κη-
ρὸ πούμανε νεανίας—χρόνια δουλειὰ αὐτῆ, γιὰ
νὰ ξέρης.

Καινούπερδίκουνα τότες μὲ μιά ἀρτίστα, ἀ-
στέρας πρώτης, ποῦκᾶιξε στὸ « Ἀπόλλων » τοῦ
Μεταξουργεῖου. Τὴν ἀγάπαγα ἀνηλεῶς καὶ ζή-
λευα ὄντας ἕνεκα ἢ παράστασις, τὴν ἀγκαλιά-
ζανε καὶ τὴ φιλάγανε οἱ ἄλλοι θεοποιοί;

— Μὲ κονομία τὰ φιλιὰ! τὸὺς φῶναξα πὸ
κάτω, καὶ κἀθε λίγο καὶ λιγάκι νταραβέρι μὲ
γαλένε. Οὐτῆς κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσα παιδιάκια
εἶχα σπᾶσει, πὸν νὰ κρατῆς κατ'ἰστίχη καὶ λο-
γαριασμοῦ; γιὰ κᾶτι τέτοιες φιλοδοουεῖς!
— ψέμματα;

Τὸ λοιπόν, ἕνα βράδυ, θυμᾶμαι, παῖζανε
«ὁ Περσέας, ἢ Ἀνδρομέγα καὶ τὸ Κύτον» δρᾶ-
μα μεθ' ἀσμάτων πὸν βᾶσταγε μέχρις τῆς δύο
τὸ πρωτὸ ἔπιαναν τὰ λεφτὰ τοὺς τότες οἱ θε-
ατῆς. Ἡ χαμόρα παρᾶσταινε τὴν Ἀνδρομέ-
γα κι' ἐκείνους ὁ λεχρίτης ὁ Περσέας δὲ φτά-
νει πὸν μὸν χάλαιγε ὄλο τὸ γούστο γιὰτὶ δὲν
ἤξερε νὰ παῖξῃ μὲ μπριό, μόνον ἄλλη δουλειὰ
δὲν εἶχε παρᾶ νᾶν τὴ φιλήν ἀναφανδὸν καὶ
στ' ἀλήθεια. Μιά δυὸ, τρεῖς, ἔφτασε τὸ πρᾶμ-
μα στὸ ἀπροχώρητο. Σηκῶνοῦμ' ἀπάνω καὶ
βᾶνω τὴ φωνή:

— Ρε σαλιάρη, μὲ κονομία τὰ φιλιὰ, εἶπα-
με! Δὲ ντρέπεται νὰ ἐχμεταλλεύεται τὸ ρόλο
σου γιὰ νὰ σελεμῆξῃς φιλιὰ;

— Ψεύτικα εἶνε, μὸν κἀνει κεινος ἀπὸ πῖνο.

— Ρε, τί ψεύτικα, πὸν τῆς τὰ σκάς ἀπερι-
φράστος, τοῦ κοριτσιοῦ! Νομῆξεις πὼς δὲ
βλέπω;

— Αὐτὸς ὁ μάκας ἀντίς γιὰ νὰ συμμαζευτῆ,
θέλησε νὰ μὲ περιεμπαῖξῃ.

— Ὄστε τὰ βλέπεις; μὸν κἀνει.

— Ναὶ νιὰ, τοῦ κᾶνω.

— Φορᾶς μῆμπος φασμαῖν;

— Ὁχι, ζουναῖο φορᾶς κι' ὁποιος μὸν τὸ
κατᾶει τὸν παίρνει ὁ χᾶρος.

Παρατούκατα, ρε βλάμη, καὶ πολλὰ μᾶς
τὰ λῆς, μὸν κἀνει.

— Τ' εἶπες, ρε ἀντίξῃμη, τὰ πατεριά σου...
Ὁρμάω, πὸν λές, ρε ἀγόρα μου, ἀπάνω στὸ
κᾶλλο, καὶ τότε βουτᾶω καὶ πανο χέρι κᾶτω
χέρι, ἀπὸ κῦτον τὸν ἕκανα κᾶτάκτυον—ξηγή-
θηκα καλαμπούριος; Ἄμᾶν κρυάδες!

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Υποποδῖος
τοῦ ἔμαπτοῦ τέλου,
φίλοι ἐκ τοῦ Κουτέλου
καὶ ξυνάδαλοι
δ' δασχαιλικῶς,
μοὶ προσκαλώσιν
πολλὰ ἐφγενῶς,
τὸ ὁποῖον
ἀφιέναι «Σφαῖραν»
μαθητᾶς καὶ σχολεῖον,
καὶ σπεύσας
πρὸς ἐνδάμωσίν των
τὸ ὁποῖον
μερσίον
διὰ τὴν πρόσκλησίν των.

Σκέπτομαι γοῦν σοβαρῶς
κατεταγῆναι κληρωτῶς,
ὡς πάλαι ποτὲ εἶς; τὰ ἐννενήκοντα ἐπθὰ,
τουθὸπερ ἐξωκονομεῖται ἡπερίσθασις μῆαχαρᾶ.
Καθότι ἀπ' ἐνὸς ἀπῆλλᾶττομαι
τῆς σουχικῆς μου σακίλας,
κατασχευᾶζόμενος φανδῶρος
μετὰ καινούλοῦς χακίου, καπιλῆκιον καὶ
ἀπ' ἐτέρου χάρις τοῦ ἀνδισκηνὸς ἰάλβυλας,
γλυτῶνον τὸ ἐνοίκιον τοῦ ἐκάσθου μῆγος,
τὸ ὁποῖον
τζάμβα καὶ ζέπκιον εἰς τὸ ἀμβρόιον.
Πρὸς δε συσσίτιον καὶ κουραμᾶν
ἦτοι ἔξω πτωχῆα καὶ ἀμῖν ἄμᾶν,
σᾶς ὑπόσχομαι ἐκ τῆς σένης τῆς πολλῆς
νὰ φάγω καὶ τὸν Κεμάλ καὶ νὰ σώσωτῆν πατρῆς
Πλῆν φεῖ! λησιμονέω ὁ ἐμβλάξῃ
ὅτι, ἔσχατόγηρος ὢν, θὰ μὲ στεῖλουν πύξ καιλᾶξ
τὸ ὁποῖον
ἀντὶ τοῦ Κουτέλου εἰς τὸ Γηροκομεῖον!

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

Τῷ Παναγιωτῶ Ἀγκαθαγγέλω
Ἄν θέλεις, Ἀγκαθάγγελε,
νὰ κερδίσης τὸ λαχεῖον,
τὸ ὁποῖον
ἔλθε ἔδω στὸ Μέτωπον
νὰ φορ σης τὸ χακίον.

Μέτωπον 15-1-22 Δύο ξυνάδελοφοῖ σου

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

ΜΠΑΛΜΑΣΧΕ

Σεβάζμηότατον μῦτερ μου
ἕνεκα ὀπου μῆκε ἢ καρνάβαλος εἶμε νὰ πε-
τάξω ἀπὸ τὴν χαρὰ μου, καθότι τὴ μπροσεχῆς
Κεργ ἀκεί θὰ κάνο καθ' οἶκον μου ἕνα μεγάλο
μπαλμασχέ, ἰταλιεῖ χορὸν μιταφιεζμένον, τὸ
ὀπῆον ἔξῃ κᾶνον ὄλλες εἰ κερῆες τοῦ καλλοῦ
κόζμου κὲ ἢ ἀρεστοκράτωρες.

Ἐγὼ θὰ ντιθῶ περρότος, διαδάς ὀπος νταί-
νογγετς στὸ γαητανᾶκι κῆθᾶ ὑποδεξιόνομε τῆς
κερᾶδαις καὶ τοὺς ἀντροῦ στὴ σκάλλα κὲ θᾶν
τοὺς λέω γαλλιεῖ!

— Περᾶσαι μέσσα στὰ πο-
λυτελεῖς σαλώνηα μου, μουσι-
οῦδες, ἀσέγιεβουτε, περικαλῶ.
Κεσκεβουλεβοῖς; Τέῖον πρῆς
ἢ ρετσηῖνα; Ἐχο ἕνα σόζμα
ἐκτακτο. Πίνης κὲ λιγᾶκη τῆ-
ροῦμι, Μαστρονικολάκαινα;
Πιὲς κᾶννι καλλὸ στὴ σπλῆνα.

Ἄμα ἀποφᾶνε κὲ ἀκωπιού-
ναι θᾶν τοὺς πῶ:

— Κὲ τῶρα χορεβεβοῦ ἐνπέ;
Βουτ; βουτ; Πουῆσε, μοτᾶτρο,
βᾶραμας τὸ βᾶλτε τοῦ Κα-
τσαντόνι.

Κὲ θὰ χοραῖψουμεν
φοξτροῖς, φορῶλᾶν καὶ
τὴ τράττα τὴ μεγαρή-
τικι. Ἄχ πὼς ἴθελλα,
ἐνκαρδιναλῶτατομῦ-
τεο μου νὰ ἴσουνα καὶ
σὴ ἔδῶ νὰ καμαρόσις
τὴν δυχάτηρ σου.

Μετὰ σποσμοῖν
Μανδᾶμ Γαρμφουλά

Ἐκδόσεις.— Ὑπὸ τοῦ κ. Τρικογιλῆ ἐξε-
δόθη πλήθους μετᾶφρασις ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ
τῶν ἀθανάτων καὶ σακατρισιτῶν ἀνεκδότων
τοῦ Ναστραδῖν Χότζα. Μὲ τὸ βιβλιαράκι
αὐτὸ, πλουσίως εἰκονογραφημένον, περῶν κᾶ-
νεῖς μιά ὥρα εὐχάριστη.

ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ ΣΜΑΡΑΓΔΑ